

[Niels Westerby.]

kelig kan give arbejdslyst i Danmark. Jeg tror, det er noget, vi må se på.

Jeg kan ikke rigtig fatte arbejdsgangen herinde i det høje ting, det må jeg ærligt tilstå. Regeringen har fremsat et forslag om merværdiafgift. Det ærede medlem hr. Poul Møller har sagt, at det konservative folkeparti er tilhænger af merværdiafgiften. Bortset fra det ærede medlem hr. Aksel Larsen er der ingen i det høje ting, der har udtalt sig imod merværdiafgift. Hvorfor skal vi så alle sammen gå rundt og vente? Hvorfor skal vi alle sammen gå rundt og vente og lure på hinanden? Hvorfor kan vi ikke få den gennemført hurtigt? Den praktiske gennemførelse vil kun tage 3 måneder. Og der er jo ærligt talt, ærede medlemmer, i meget lang tid blevet tygget drøv på merværdiafgiften. Kunne vi ikke få gennemført den noget hurtigt og få de nødvendige indkomstskattelettelser til lettelse af de byrder, som hæmmer arbejdslysten og opsparingen i Danmark?

Ja, jeg håber, at den kommende samling vil bidrage til øget arbejds- og samarbejdsvilje i det høje ting. Jeg mener ud fra det ærede medlem hr. Poul Hartlings ordførertale at kunne spore en vis samarbejdsvilje. Jeg må ærlig talt også sige, at der er jo dog noget bemærkelsesværdigt i, at den 4. oktober 1959 udsendte venstre og de konservative en fælleserklæring, men i går var det venstre og det radikale venstre, der udsendte en fælleserklæring. Jeg vil gerne komplementere de to partier for det skridt, der her er taget, og jeg har med interesse bemærket, at forhandlingerne vil blive fortsat. Jeg vil gerne personlig udtrykke mine bedste ønsker for disse forhandlinger imellem de to partier. Jeg vil nok sige, at med hensyn til den offentlige udgiftspolitik blev der jo nærmest kun nævnt ordene „langsigtet planlægning“, men ikke ret meget om, hvad der skal være denne langsigtede planlægnings indhold. Jeg vil gerne ønske de to partier held med at give ordene langsigtet planlægning et indhold, mere kød og blod. Jeg vil gerne ønske de to partier held med deres overvejelser om, hvordan de kan gribe ind i indkomstpolitikken. Jeg vil også håbe, at vi i den kommende samling kan regne med, at de to partier ansvarsbevidst vil bidrage til, at vi kan få den økonomiske

stabilitet, som vi har måttet savne alt for mange gange i efterkrigstidens politik i Danmark, hvorved vi er kommet ud i siksakpolitikken på den økonomiske politiksområde.

Ja, der er jo noget, der også i forsvars- og udenrigspolitikken hedder de nærmeste krav. Og det, som det høje ting vel i den kommende samling i første række vil få en direkte indflydelse på, vil jo nok blive vor sikkerhedspolitik, vor forsvarspolitik. Jeg er da ikke blind for, at der er sket en vis afspænding mellem øst og vest, og jeg er heller ikke blind for, at der ligesom råder et mildere klima i de internationale forhold end tidligere. Men, ærede medlemmer, der hersker stadig væk en betydelig usikkerhed i de internationale forhold, og det er vanskeligt at forudsige, hvilken udvikling der på længere sigt vil ske i Sovjetunionen. Nok er der meget, der tyder på, at tøbruddet vil blive fortsat, at libermandismen vil gøre sig gældende, at man vil søge en vis forståelse med vesten og i særlig grad med USA fra Sovjetunionens side. Men, ærede medlemmer, har vi nogen sikkerhed for det? Kan vi andet end håbe på det bedste og frygte det værste? Har vi ikke stadig væk et sikkerhedsproblem?

Jeg vil gerne her minde om, at hvad enten man kan lide NATO eller ikke, så har NATO bidraget til at løse Danmarks sikkerhedsproblem i efterkrigstiden. Jeg håber, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen og måske også det ærede medlem hr. Baunsgaard har lagt mærke til, at da NATO blev dannet i 1949, var der meget urolige forhold i Europa. Jeg håber, man har lagt mærke til, at der er blevet mere rolige forhold i Europa under NATO, end der var, før NATO blev til. Jeg håber, man har lagt mærke til, at det er, ligesom om uroen er flyttet andre steder hen i verden, efter at NATO blev stiftet. Jeg tror, man skal være varsom med at drage den konklusion, at nu hersker der i øjeblikket mildere vilkår i det internationale klima, og som følge heraf kan vi måske ophæve NATO. Jeg tror snarere, man bør se sagen i det lys, at NATO, samtidig med at der har været en udstrakt forhandlingsvilje fra vestens side, har bidraget til at skabe den afspænding, der hersker imellem øst og vest. Målet må naturligvis være en kontrolleret afrustning